

Arrest

nr. 203 467 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat M. LYS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Zakhel, gelegen in het district Chardarah van de provincie Kunduz. U bent zeventien jaar oud.

Op driejarige leeftijd verhuisde u met uw familie naar Iran, waar u gedurende twaalf jaar woonde. Toen u vijftien jaar oud was, verhuisde u met uw familie terug naar Afghanistan. Op het einde van augustus 2015 kondigde de taliban in de lokale moskee aan dat iedereen zich bij hen moest aansluiten.

Twintig dagen later, in september 2015, kwamen ze naar uw huis en dwongen u om hen te vervoegen, waarbij u werd geslagen. Twintig dagen later viel de taliban de stad Kunduz aan in een grootscheepse aanval. U vertrok in oktober 2015 uit het land. U kwam aan in België op 9 november 2015 en u vroeg op 18 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader en een briefomslag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er noch geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, noch aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u geen informatie kon geven over de reden waarom uw familie naar Iran was gevlucht. Zo kan u enkel zeggen dat u op uw driejarige leeftijd naar Iran vertrok, maar dat u niet weet waarom. Wanneer u wat later opnieuw wordt gevraagd waarom u met uw familie naar Iran verhuisde, komt u evenmin verder dan te zeggen dat u "geen idee heeft" en dat u "denkt dat het lag aan een conflict". U kan er evenwel niets over zeggen (CGVS, p. 8). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige kennis bezit over de reden waarom u niet in uw land van herkomst bent kunnen opgroeien. Dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen sterk op de helling.

Voorts moet worden vastgesteld dat u zeer opmerkelijke uitspraken doet over uw religieuze studies in Iran. Zo beweert u dat u als soennitische Pashtoun tussen uw tien- en twaalfjarige leeftijd de koran leerde in een Iraanse sjiiitische moskee in de stad Shiraz, waar u verbleef. Geconfronteerd met het feit dat dit op zijn minst zeer opmerkelijk te noemen is, beweert u dat u niet de enige was, en dat er nog andere jongens waren zoals u. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u niet naar een soennitische moskee kon gaan, antwoordt u bovendien bevestigend. Gevraagd waarom u dan niet logischerwijze naar een moskee ging van dezelfde geloofsstrekking als u, beweert u dat het ver van uw huis was (CGVS, p. 5). Echter, u beweert later dat u maar één of twee keer per week ging, en dat u na twee jaar te hebben gestudeerd in de sjiiitische moskee, elke vrijdag met uw vader naar het vrijdaggebed ging in de soennitische moskee op een uur van uw huis. Bovendien was u zelf reeds 20 minuten onderweg naar de sjiiitische moskee (CGVS, p. 6). Het is dan ook bizar dat u niet van in het begin naar de soennitische moskee ging. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat uw soennitische ouders ervan vonden dat u als tienjarige naar een sjiiitische moskee ging, antwoordt u dat ze u vroegen waarom u ging.

Gevraagd waarom uw ouders u lieten gaan, antwoordt u bizar genoeg dat "het uw eigen keuze was" (CGVS, p. 5). Het is evenwel zeer weinig aannemelijk dat u als tienjarige jongen zomaar autonoom kon beslissen om in een moskee te studeren van een andere geloofsstrekking dan die van u en uw familie. Hiermee geconfronteerd, past u plots uw verklaringen aan, en zegt u dat uw ouders u niet lieten gaan en dat u in het geheim ging (CGVS, p. 5-6). Gevraagd hoe u daarin slaagde, komt u niet verder dan te zeggen dat "het maar op twintig minuten van uw huis was en dat u gewoon ging". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dit twee jaar lang geheim hield voor uw ouders, gelet op uw zeer jonge leeftijd, kan u enkel zeggen dat het "in de ochtend was en dat u twee uur ging studeren, en dat u toen niet thuis was" (CGVS, p. 6). Het is evenwel zeer onaannemelijk dat uw ouders twee jaar lang in het ongewisse zouden blijven als u op dermate jonge leeftijd in het geheim het huis verliet om één of twee keer per week in een sjiitische moskee te gaan studeren. Bovendien past u uw verklaringen aan afhankelijk van de vragen die u worden gesteld. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook over uw persoonlijke drijfveer om als soennitische Pashtoun te studeren in een sjiitische moskee en uw ervaringen daar legt u allerminst consistente verklaringen af. Immers, wanneer u wordt gevraagd of u er zelf geen problemen mee had dat u als soennitische Pashtoun in een sjiitische moskee ging studeren, antwoordt u bizar genoeg dat "u een kind was en het niet verstond" (CGVS, p. 6). Echter, u beweerde daarvoor al dat u in het geheim ging zodat uw ouders het niet zouden ontdekken (CGVS, p. 5-6). U wist dus wel degelijk waar u mee bezig was. Hiermee geconfronteerd, past u opnieuw uw verklaringen aan, en beweert u dat u het wel begreep (CGVS, p. 6). Ook over uw ervaringen tijdens uw tweejarige studie aan de sjiitische moskee doet u bizarre uitspraken. Zo beweert u dat uw religie in de sjiitische moskee belachelijk werd gemaakt en dat u er zelfs om vocht (CGVS, p. 8). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u desondanks twee jaar lang in het geheim bleef gaan. Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u de vraag en kan u enkel zeggen dat u "er ook mee stopte". Opnieuw gevraagd waarom u toch twee jaar lang naar de sjiitische moskee bleef gaan, kan u enkel zeggen dat u "er toen niets over wist en dat u wilde leren" (CGVS, p. 8-9). Ook deze verklaring kan allerminst overtuigen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u iedereen vertelde dat u een soenniet was toen u voor het eerst naar de sjiitische moskee ging, antwoordt u bevestigend. Echter, u beweert dat ze er niets van zeiden en dat er geen enkel probleem was (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd vanaf wanneer ze uw religie belachelijk begonnen te maken, antwoordt u dat u er al anderhalf jaar was toen het begon. Gevraagd waarom dat plots veranderde, vervalt u in algemeenheden en zegt u dat "sjiieten niet goed overeen komen met soennieten". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom dat pas gebeurde na anderhalf jaar, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS, p. 9). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling.

Voorts moet worden opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegt over uw beroepsactiviteiten in Iran. Zo antwoordt u bevestigend wanneer u wordt gevraagd of u ooit samen met Afghanen werkte, met name in de bouwsector. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wie ze waren, antwoordt u dat er sommigen arbeiders waren en anderen de verantwoordelijken van arbeiders. Opnieuw gevraagd wie deze mensen waren, moet u toegeven dat u er geen enkele kent (CGVS, p. 14). Wanneer u wat later wordt gevraagd naar welke Afghanen aan het hoofd stonden van bepaalde arbeiders, kan u er maar één opnoemen, waarvan u bovendien de naam vergeten bent. U kan enkel zeggen dat u denkt dat hij Q. heet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer over hem te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat hij "ongeveer twintig was, en werkte". U heeft bovendien geen enkel idee waar hij vandaan kwam in Afghanistan. Wanneer u wat later wordt gevraagd of er andere Afghanen waren met wie u vaak werkte of die u vaak zag, antwoordt u ontkennend en zegt u dat jullie allemaal illegaal werkten, en dat het moeilijk was (CGVS, p. 16). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u dermate weinig kennis bezit over uw Afgaanse collega's. Daarnaast beweert u dat de politie u lastig viel (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd om hier meer uitleg over te geven, kan u enkel zeggen dat er "mensen van de gemeente waren die kwamen controleren of mensen geen illegale Afghanen inhuurden". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om hier specifieke voorbeelden van te geven, vervalt u in algemeenheden en zegt u dat u "wegvluchtte als dat gebeurde". Wanneer u opnieuw wordt gevraagd om hier een concreet voorbeeld van te geven, vervalt u opnieuw in algemeenheden en zegt u dat "een vriend of iemand die u kende u op de hoogte bracht als er ergens iets gebeurde en dat u dan wegrende, of het nu in de winkel was of in de bouwsector". Wanneer u voor de derde keer wordt gevraagd om daar een persoonlijk, concreet voorbeeld van te geven, moet u toegeven dat u dat niet kan uitleggen (CGVS, p. 15).

Ook over het werk van uw vader in Iran vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes.

Zo beweert u dat u vooral diegene was die geld verdiende voor u en uw familie, en dat uw vader soms werkte, maar dat hij dat niet altijd kon omdat hij rug- en botpijn had. Echter, wanneer u wordt gevraagd hoeveel uw vader per maand verdiende kan u enkel zeggen dat hij minder verdiende dan u. U heeft evenwel geen idee hoeveel ongeveer (CGVS, p. 16). U kent evenmin collega's van uw vader en u kent geen enkele van zijn bazen. U kan verder enkel zeggen dat hij in de bouwsector werkte maar u weet niet wat hij exact deed (CGVS, p. 17). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u dermate weinig weet over het werk van uw vader, mede gelet op het feit dat jullie de enige kostwinnaars waren van de familie. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran op de helling.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u zeer opmerkelijke uitspraken doet over jullie thuissituatie en het werk van uw vader in Afghanistan. Zo beweert u dat u in Afghanistan niet kon werken "omdat de situatie anders was". Gevraagd waarom, komt u niet verder dan te zeggen dat er "geen werk was, daarom, en dat u naar de moskee ging, daarom." Gevraagd hoe jullie dan geld verdienden, zegt u dat uw vader soms op het land van andere mensen werkte. Gevraagd hoeveel hij daarmee verdiende, komt u niet verder dan te zeggen dat het "misschien 500 Afghani" was. Gevraagd of dat zijn maandelijks loon was, moet u toegeven dat u dat niet weet (CGVS, p. 17). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u hoofdverdiener was in Iran, maar niet eens weet hoeveel uw vader verdiende in Afghanistan. Daarnaast is het vreemd dat uw vader te ziek was om in Iran veel te werken (CGVS, p. 16), maar plots hoofdverdiener werd in Afghanistan door op het veld te werken terwijl u thuisbleef. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat uw vader u niet toestond om te werken op het veld, en u naar de moskee stuurde om te studeren (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom uw thuissituatie in Afghanistan dermate anders was dan in Iran, moet u toegeven dat u er geen idee van heeft (CGVS, p. 18).

Daarnaast legt u vage verklaringen af over het sociaal leven van u en uw ouders in Iran. Zo antwoordt u bevestigend wanneer u wordt gevraagd of u Afghaanse vrienden had, alvorens twee jongens op te noemen, Is. en Il.. Echter wanneer u wordt gevraagd om meer over Is. te vertellen, kan u enkel zeggen dat hij Afghaan was, werkte en kleren verkocht. Opnieuw gevraagd om te vertellen wat u persoonlijk over hem weet, komt u evenmin verder dan te zeggen dat hij "dichtbij woonde en zijn werk een uur verwijderd lag van jullie huis". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waar hij vandaan kwam in Afghanistan, kan u enkel "Taghab" zeggen. U weet echter niet waar in Taghab. U kan evenmin zeggen waarom hij in Iran was (CGVS, p. 21-22). Over Il. kan u ook enkel zeggen dat hij van Nangarhar was, maar u heeft geen idee waar in Nangarhar. U weet evenmin waarom hij in Iran was (CGVS, p. 22). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw ouders Afghaanse vrienden hadden, antwoordt u ontkennend. Gevraagd waarom, komt u niet verder dan te zeggen dat "er geen Afghanen" in de buurt waren (CGVS, p. 22). Het is evenwel zeer bevreemdend dat uw ouders, die er twaalf jaar lang woonden, geen enkele Afghaanse kennis of vriend hadden. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat er geen andere Afghanen in de buurt waren (CGVS, p. 22).

Verder moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis van de omliggende districten van Chardarah allerm minst doorleefd is. Zo antwoordt u dat het district Aliabad "onder" jullie district ligt, en Qalay Zal "boven". Gevraagd wat u bedoelt met "onder", wijst u bizar genoeg een denkbeeldig punt aan in de lucht dat Chardarah moet voorstellen, alvorens u wijst naar een denkbeeldig punt onder Chardarah om Aliabad aan te duiden (CGVS, p. 9). Als de kaart er wordt bijgehaald, wordt het duidelijk dat u wijst op een denkbeeldige kaart. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat "u het zo hoorde van de mensen" (CGVS, p. 9). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om Aliabad te situeren als u vanuit uw dorp richting Mekka zou kijken, ruwweg ten zuidwesten van Afghanistan, antwoordt u dat Aliabad dan achter u zou liggen (CGVS, p. 10). Echter, Aliabad ligt ten zuiden van uw dorp Zakhel, en zou dus links van u moeten liggen als u naar Mekka zou kijken vanuit uw dorp. U situeert ook Qalay Zal verkeerd links van u als u naar Mekka kijkt (CGVS, p. 10). Qalay Zal ligt namelijk ruwweg ten noorden van uw district, en zou dus rechts van u moeten liggen als u naar Mekka kijkt.

Verder doet u zeer opmerkelijke uitspraken over de weg naar het districtscentrum. Zo antwoordt u op uw gehoor op het CGVS dd. 14/06/2017 dat u "een jaar geleden ongeveer" naar het districtscentrum was geweest omdat uw vader zei dat hij een taskara ging laten maken voor hemzelf en dat u met hem mee moest gaan om er ook een te laten maken (CGVS, p. 11-12). Echter wanneer u wat later wordt gevraagd om de weg te beschrijven richting het districtscentrum, antwoordt u bizar genoeg dat u er niets over weet, dat u geen enkel detail kan geven en dat u steeds in uw dorp bleef (CGVS, p. 12). Deze verklaring weet echter allerm minst te overtuigen. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de reden dat u naar het districtscentrum ging. Zo zegt u aanvankelijk dat u samen met uw vader naar het districtscentrum ging om voor zowel u als uw vader een taskara aan te vragen (CGVS, p. 12).

Echter, later op het gehoor past u uw verklaringen aan en zegt u dat uw vader een jaar eerder dan u zijn taskara liet maken toen hij werd gerepatrieerd naar Afghanistan terwijl jullie nog in Iran woonden. Wanneer u vervolgens met uw eerdere, tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, kan u niets anders zeggen dan "ja", alvorens u moet toegeven dat uw verhaal niet klopt (CGVS, p. 19). Ook dit doet op ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook over de lokale Arbaki-commandanten (Afghan Local Police) vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Zo antwoordt u aanvankelijk bevestigend wanneer u wordt gevraagd of u Arbaki's kent en zegt u dat ze tegen de taliban vechten en dat er veel Arbaki's zijn in Khanabad (CGVS, p. 24). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar bekende Arbaki-commandanten uit uw district, antwoordt u naast de kwestie en zegt u dat er in jullie dorp "veel mensen en groeperingen over en weer gingen". Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld, moet u genoeg toegeven dat u het wel van de mensen hoorde en ze zag, maar dat u ze niet persoonlijk kent (CGVS, p. 25). U kent verder geen enkele Arbaki-commandant. Ook wanneer u later expliciet wordt geconfronteerd met namen van bekende Arbaki-commandanten, met name Najib, Nasir Ruz, Abdul Wahab en Nazar, herkent u er geen enkele (CGVS, p. 26). Dit is opmerkelijk. Ook wanneer u wordt gevraagd tot welke etnie de meeste Arbakicommandanten behoren, antwoordt u bizar genoeg dat ze meestal Pashtounen zijn (CGVS, p. 25). Echter, volgens de beschikbare informatie zijn de Arbaki-commandanten in Chardarah vooral niet-Pashtounen, wat vaak leidt tot etnische conflicten tussen Tadzjiken en Oezbeken enerzijds, en Pashtounen anderzijds. Echter, wanneer u wordt gevraagd of er problemen zijn tussen de Arbaki-commandanten en de bevolking, antwoordt u ontkennend en beweert u dat het "misschien 's nachts" gebeurt. U kan evenwel geen enkel concreet voorbeeld geven (CGVS, p. 25). U heeft evenmin gehoord van de alom bekende Mir Alam Khan, een zeer machtige krijgsheer die de leiding heeft over verschillende milities in Kunduz, inclusief Chardarah. Zo antwoordt u dat u "denkt van hem te hebben gehoord". U kan evenwel niets over hem vertellen (CGVS, p. 26). Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Chardarah op de helling.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis van zowel de Afghaanse als Iraanse kalender bijna onbestaande is. Zo beweert u dat hamal, sawr, mizan en aqrah Afghaanse zomermaanden zijn (CGVS, p. 7). Echter, Hamal (maart/april volgens de gregoriaanse kalender) en sawr (april/mei volgens de gregoriaanse kalender) zijn respectievelijk de eerste en de tweede maand van de Afghaanse kalender, en zijn lentemaanden. Mizan (september/oktober volgens de gregoriaanse kalender) en aqrah (oktober/november volgens de gregoriaanse kalender) zijn respectievelijk de zevende en achtste maand van de Afghaanse kalender, en zijn herfstmaanden (CGVS, p. 7). Het is dan ook bizar dat u dat niet weet. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u Afghaanse wintermaanden kent, moet u toegeven dat u geen idee heeft (CGVS, p. 7). Ook dit is opmerkelijk. Wanneer u daarna wordt gevraagd of u Iraanse maanden kent, antwoordt u aanvankelijk bevestigend alvorens u verkeerdelijk beweert dat khordad de eerste maand van de Iraanse kalender is (CGVS, p. 7). De eerste maand van de Iraanse kalender is evenwel fardin-. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u de Iraanse zomermaanden kent, antwoordt u bizar genoeg "de tiende en elfde maand". Gevraagd hoe die heten, antwoordt u bovendien verkeerdelijk dat de tiende tabestan heet en de elfde khordad (CGVS, p. 7). Zo heet de tiende maand van de Iraanse kalender dey en de elfde bahman. Bovendien zijn dey (december/januari volgens de gregoriaanse kalender) en bahman (januari/februari volgens de gregoriaanse kalender) wintermaanden. Dat u beweert gedurende twaalf jaar te hebben gewoond en gewerkt in Iran en dermate weinig kennis heeft over de Iraanse kalender, is op zijn minst bevreemdend te noemen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw taskara en die van uw vader, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De briefomslag bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Kunduz.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Chardarah gelegen in de provincie Kunduz.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chardarah heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 14/06/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). U werd op het einde van het gehoor dd. 14/06/2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 30). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS, p. 30).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 18 december 2000 (hierna: Handvest).

Na een uitvoerige samenvatting van de bestreden beslissing, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst geschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden gedood door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan het door hem beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, noch aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan aangezien (i) verzoeker geen informatie kan geven over de reden waarom zijn familie naar Iran is gevlucht; (ii) verzoeker onaannemelijke uitspraken doet over zijn religieuze studies in Iran, evenals over zijn persoonlijke drijfveer om als soennitische Pashtoun te studeren in een sjitische moskee en hij over zijn ervaringen daar allerminst consistente verklaringen aflegt; (iii) verzoeker vage verklaringen over zijn beroepsactiviteiten in Iran; (iv) verzoeker eveneens lacuneuze verklaringen aflegt over het werk van zijn vader in Iran; (v) verzoekers verklaringen over zijn thuissituatie en het werk van zijn vader in Afghanistan niet aannemelijk zijn; (vi) zijn verklaringen over het sociaal leven van zijn ouders en hemzelf in Iran verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran; (vii) verzoekers geografische kennis van de omliggende districten van Chardarah geenszins doorleefd zijn en zelfs foutief zijn; (viii) verzoeker tegenstrijdige en lacuneuze verklaringen aflegt over de weg naar het districtcentrum; (ix) verzoekers kennis over de lokale Arbaki-commandanten dermate leemtes vertoont, dat zij verder de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden kennis van Chardarah op de helling zetten; (x) verzoekers kennis van zowel de Afghaanse als van de Iraanse kalender zo goed als onbestaande is en (xi) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 augustus 2017 (CG nr. 1533579), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond, noch maakt hij zijn voorgehouden verblijfplaats(en) in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan aannemelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker op algemene wijze aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn minderjarigheid, dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure.

Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Alwaar verzoeker nog verwijst naar artikel 24.2 van het Handvest teneinde te betogen dat het hoger belang van het kind in rekening moet worden gebracht, dient erop gewezen dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Overigens kan ook niet worden aanvaard dat het belang van het kind zou impliceren dat een minderjarige asielzoeker het statuut van vluchteling zou moeten krijgen wanneer dit onterecht is. Verder benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal oordeelde: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."*, zodat geenszins kan worden beweerd dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid.

Alwaar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij wenst terug te komen op sommige van zijn verklaringen omdat hij niet over alles de waarheid heeft verteld. Zo geeft hij thans aan nooit naar een sjjiitische moskee te zijn gegaan om religieuze lessen te volgen, maar wel gedurende twee jaar naar een privéschool te zijn geweest in Iran, hetgeen hij op aanraden van de mensensmokkelaars evenwel heeft verzwegen. Op basis van deze adviezen heeft verzoeker zich tevens beperkt tot een zo algemeen mogelijk relaas zonder veel informatie door te geven. De Raad benadrukt in dit verband evenwel dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn religieuze studies in Iran en oppert dat hij thans wel informatie kan geven over zijn leefomstandigheden en die van zijn familie in Iran, zonder evenwel *in concreto* te verduidelijken om welke informatie het dan zou gaan. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het algemeen bekend is dat (minderjarige) vluchtelingen tijdens hun reis vaak slechte adviezen meekrijgen en verzoeker, zijnde minderjarig, deze adviezen heeft gevolgd en pas na de motieven van de weigeringsbeslissing te hebben gelezen heeft ingezien hoe slecht dit advies was en het in het hoger belang van het kind zou zijn dat hij toch de kans krijgt om zijn asielrelaas kracht bij te zetten, merkt de Raad op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. Hoger kwam bovendien vast te staan dat afdoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid (*supra*). Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *"U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen."* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker bovendien geconfronteerd met het feit dat de dossierbehandelaar geen geloof hechtte aan zijn beweerde verblijfplaats(en) in Afghanistan, noch aan het feit dat hij als soenniet naar een sjjiitische moskee in de stad Shiraz zou zijn gegaan en werd hem gevraagd alsnog de waarheid te vertellen (administratief dossier, stuk 6, p. 30). Verzoeker kreeg bij het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (er werd hem gevraagd of hij nog op- of aanmerkingen wilde maken) nog de kans alsnog de waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan zijn leugenachtige afkomst en asielrelaas.

Zijn voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen doen dan ook vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming. Gelet op het voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoekers asielrelaas. Bovendien blijft het in het verzoekschrift bij loutere verklaringen en onderneemt verzoeker geen poging deze blote beweringen enigszins met objectieve stukken te staven.

De Raad benadrukt dat daar waar verzoeker aanvoert te volharden in zijn verklaringen als Afghaans vluchteling in Iran te hebben gewoond en aangeeft dat hij thans meer informatie kan geven over zijn leefomstandigheden en die van zijn familie in Iran en zijn positie en ervaringen als Afghaans vluchteling in Iran, hij geenszins *in concreto* duidt welke aspecten hij niet zou hebben kunnen verduidelijken gedurende de gehoren. Verzoeker brengt aldus allerminst concrete argumenten en elementen bij die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties, lacunes en onaannemelijke verklaringen aangaande zijn beweerde verblijf als Afghaans vluchteling in Iran en zijn beweerde verblijf in Afghanistan voor zijn komst naar België kunnen weerleggen, zodat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met de blote bewering als zou zijn dichte familie opnieuw zijn teruggekeerd naar Iran en daar illegaal verblijven, slaagt verzoeker er evenmin de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker in de ontwikkeling van zijn middel nog aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot verzoekers betoog kan uit de bestreden beslissing vooreerst niet worden afgeleid dat dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet twijfelt aan verzoekers Afghaanse nationaliteit.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat een veelheid van elementen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Afghanistan noch aan zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. Zo al zou worden aangenomen dat verzoeker alsnog de Afghaanse nationaliteit zou hebben stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chardarah in de provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER